

Filosoferende clowns

Karin Netten - *White Moments*

Foto: Evelyne Claeskens

Maastricht • 3 april 2009

Als je een voorstelling van een clownsduo bezoekt, dan heb je daar bepaalde verwachtingen bij. Je stelt je twee mensen voor met rode neuzen en te grote broeken. Eentje is de leider, de ander de *underdog*. Ze halen slapstickachtige grollen uit, waar vooral kinderen heel hard om lachen. En ze zijn meestal niet al te snugger.

En dan ga je naar de clownsvoorstelling *White Moment*, geregisseerd door Karin Netten. Inderdaad: de neuzen en de broeken. En inderdaad: slapstickelementen. Maar dan begint de linkerclown, het brein van de twee, te praten en moet je al je vooroordelen laten varen. Er komen existentialistische thema's aan bod. Ze praat over 'het zijn', '*raison d'être*' en reciteert moeiteloos allerlei passages uit Hamlet. Clowns en diepzinnigheid. *White Moment* is grappig juist doordat er dingen worden gecombineerd die ogenschijnlijk niet samen gaan. Alleen is het jammer dat de peinzende clown soms uit zoveel registers put, dat het hier en daar wat warrig wordt. Ze heeft ook een clownesk 'gebrek', ze lispelt nogal en speekselspetters vliegen in het rond. De mensen op de eerste rij moeten bijna wegduiken. Enerzijds geeft dat lachmomenten, maar anderzijds is ze daardoor soms slecht te verstaan.

Na enig diep gefilosofeer komt de opperclown tot het inzicht dat *het zijn* 'kut' is en dat ze om alles draaglijker te maken op zoek moeten naar 'geluk'. De clowns doen wat ze moeten doen: ons de bekende spiegel voorhouden. Zo tonen ze de tragische en tegelijk de komische kant van de 'geluksindustrie' die aan alle kanten om zich heen grijpt in zelfhulpboeken en in tijdschriften.

De opperclown stuurt haar partner erop uit om het geluk te zoeken, maar dat levert niks op. Dan maar wachten op het geluk als in *Wachten op Godot*. Weer niet gelukt. Misschien moeten ze zich wat meer openstellen. Ze besluiten als bezetenen rond te gaan rennen, met open armen, klaar om het felbegeerde geluk in ontvangst te nemen. Wellicht is het een knipoog naar *The Secret*. Maar er komt natuurlijk niks uit de lucht vallen.

Hun zoektocht drijft hen bijna tot waanzin. Uiteindelijk verlaten de clowns gelaten het toneel, onder een melancholisch melodietje. Het gebeurt abrupt. Je blijft misschien achter met een onbevredigd gevoel. Weér geen antwoord op de grote vragen over de zin van het leven. Maar tegelijkertijd komt met dit theaterstuk het besef dat die antwoorden wel nooit zullen komen. Want *White Moment* herinnert ons eraan, dat de mens altijd al gezocht heeft en ook altijd zal blijven zoeken. [Danielle Stals]